

115296

Avskrift.

ARTHUR RATCHE
Brageveien 1 IV,
Oslo.

Morgenbladets signatur Rto.
gjennom 34 år.
Medlem av Oslo Journalistklubb
og Norsk Presseforbund.
Telefon 466223.

10/10-1955.

Erklæring.

Major Vidkun Quisling og fru Maria Quisling lærte jeg å kjenne gjennom dr. Jörgen Quisling og frue, som jeg var adskillig sammen med i årene før den annen verdenskrig. Jeg var også to ganger i huset hos Vidkun Quisling, en gang for å intervju ham og en gang i selskap. Ellers var det hos dr. Jörgen Quisling og frue jeg hyppigst traff dem.

Under samværet med den russisk fødte dame dannet jeg meg et bilde av hennes egenskaper. Og slog fast for meg selv, at det var et rettskaffent og sannferdig menneske den norske officer var blitt gift med.

Første gang jeg var i major Quislings og frues hjem ble jeg slått av dets velstandskarakter. Jeg trakk den slutning at dette preg av overskudd måtte skyldes hvad fruen hadde bragt med til hjemmet av møbler og andre ting lett observerbare for en fremmed. Jeg visste jo så noenlunde hvad en norsk embedsmann rådet over av inntekter, og personalkunnskap er dessuten noe avisfolk gjerne legger seg etter. Særlig gjorde påfallende mange vakre malerier inntrykk. Ganske spesielt festet jeg meg ved en nydelig Renoir. Den skal siden være solgt til god pris. Jeg la også merke til en Watteau og en Rubens. Noe inngående studium av samlingen blev det ikke anledning til. Men jeg tok med meg inntrykket av et ytterst sjeldent norsk privathjem sammenlignbart stort sett bare med hjem tilhørende fremtredende skipsfarts- eller industrifolk. Dels gjennom samtaler med major Quisling og dels med fruen samt ytterligere gjennom samtaler med dr. Jörgen og fru Ingerid Quisling lærte jeg å kjenne forutsetningene for det vakre norske officershjemmet. Det var i utpreget grad bygget på fruens arvemidler. Fru Maria Quisling hadde av sin mor mottatt dels kontanter og dels smykker og malerier. Morens hensikt var at fru Maria Quisling skulde få en samling verdier, som lett lot seg transportere over til et annet land. Her kunde de så realiseres og legges til den kapital fru Quisling allerede eiet og som hun hadde fått fra samme kilde. Det quisling-ske hjem var altså i utpreget grad bygget på fruens arvemidler.

Det som hadde diktert morens fremgangsmåte, var tidenes usikkerhet sett på bakgrunn av de erfaringer den russiske borgerklasse hadde gjort under revolusjonen. Det inntrykk jeg fikk i disse fjerne år var at fru Maria Quisling måtte være en etter norske forhold ganske velstillet dame.

I de siste par årene har jeg gjenopptatt forbindelsen med fru Quisling. Jeg er blitt dypt grepet av den skjebne som er blitt henne til del i vårt land, hvor rettferdighetsbegrepet i et hvert fall angivelig har stått så høyt. Jeg har vanskelig for på mitt lands vegne å frigjøre meg for bange anelser for den dag, da der fremtvinger seg publisitet på hva der er hendt henne. Fru Maria Quislings livsløp er usannsynligtragisk. Som publisistisk tema er det stort, utenfor Norge, ikke i. I Norge står tusen hensyn i veien for dets offentliggjørelse.

Arthur R a t c h e (sign.)

Riktig avskrift
bekreftes: